

Razklani hrast.

Stoji na hribu dob razklan
Zadet od strele neki dan;
Ne krije več ga plašč zelen,
Ne peva ptič na njem noben.
Podoben zdi mrliču se,
Saj kazni božje priča je.

Nekoč ob hudi uri sta
Pod njim vedrila dva moža;
Mož prvi blag je bil značaj,
A drugi zlobnež, bogataj.
Gromi in treska, da je strah;
Mož prvi se prekriža plah,
Izroča v varstvo se nebes;
A ta se šali, kolne vmes.
Tovariš ga svari, rekoč:
«Ne šali se, glej božjo moč,
Ki lahko hrast podere v prah
In naju usmrtí na mah!»
A zlobnež v smehu se reži

In porogljivo govori:
«Bedak neumni, misliš mar,
Če bliska se, da trešči kar?
Priroda slepa nič ne zna,
Da midva pod tem hrastom sva.
Boga pa ni in ne nebes,
Da greh in pekel je, ni res.»
Tovariš v strahu mu veli:
«Odpusti Bog to kazni ti!
A jaz se tu Boga bojim
Zato od tebe proč bežim.»
A oni le norčuje se,
Češ, v hlačni žep naj trešči le.
«Če res je Bog in kazni je,
Naj trešči v žep, saj prazen je.»
Udari — dob razkolje tresk,
Hudobnež pade mrtev v pesk.

Še danes dob vrh griča je
In kazni božje priča je.

J. O. Golobov.

Mrtvemu dekletcu.

Med svečami po smrtnem prti
Natosili so ti cvetú,
Na odru tu, v objetji smrti,
Ti spiš, kot angeljček mirú;
Krilatec božji ti dušico
Pred sveto nesel je Trojico.

Nasmeh obrazek kaže bodri,
Izraz nedolžnega srca;
Okvir se zdé mi zlati kodri,
Oklepajoč odsev nebá;
Lehnó, kraj las in belih senec,
Iz rož povit ti plava venec. —

Jaz zroč takó te mirno spečo,
V spomin prizivljem blage dni,
Ko kupo še življenja s srečo
Polnili so mi rajski sni.
O da bi mene v dóbi rosni
Poljubil sel bil smrtonosni!

Ob odru tvojih let učenke
K molitvi sklepajo roke,
Ko mati plaka solze grenke,
Radostno moli mi srce:
„Zahvaljam, Bog, te po otročje,
Da cvetko to si vzel v naročje.“

Pomladi, v cvetja pestri dóbi,
Odmrla grehu si, svetú,
Življenja si odmrta zlobi,
Na dom odplavala mirú.
Tam roci nad menoj razkleni —
Oj, bodi angelj varih meni!

Vneslav.

